

Nova serija zgodovinskih ljubezenskih romanov

V Svetu knjige od 1. aprila!

SARAH MACLEAN

*Lopov
ostane
lopov*

Kar lopov želi, to lopov dobi.

Svet knjige

**POSKUSNO
BRANJE**

Svet knjige predstavlja **Sarah MacLean in novo serijo zgodovinskih ljubezenskih romanov**

FOTO: WWW.AMAZON.COM

Večkrat nagrajena pisateljica Sarah MacLean je odrasčala na Rhode Islandu, obsedeno brala zgodovinske romance in obžalovala, da se je rodila nekaj stoletij prepozno, da bi jo slovesno uvedli v družbo. Svojo ljubezen do odkrivanja in raziskovanja zgodovine je kronala z diplomo iz zgodovine in kulturne antropologije, nato pa se je preselila v New York, kjer je izdala svoj prvi roman.

Vse od takrat je MacLeanova z milijoni prodanih knjig v več kot dvanajstih jezikih na vrhu lestvic New York Timesa in USA Today.

Sarah MacLean živi v New Yorku z možem in hčerko ter veliko zbirko romantičnih ljubezenskih romanov.

***Osupljivi in očarljivi junaki, spretno zasnovan in
brezhibno izpeljan zaplet, silna strast ter zbadljiv
humor prispevajo k zabavnemu romantičnemu užitku.***

Booklist

Tisto noč, ko je vsa hiša zaspala, si je Penelopa oblekla svoj najtoplejši plašč, s pisalne mize vzela muf in svetilko ter šla na sprehod po svoji zemlji.

No, ne natanko *svoji* zemlji. Zemlji, ki je bila del njene dote. Zemlji, ki bi jo Tommy in številni čedni mladi snubci z veseljem sprejeli v zameno, da potegnejo Penelopo iz družinske ograde in se z njo poročijo.

Kako zelo romantično.

Predolgo je upala na nekaj več. Verjela je – celo ko si je dopovedovala, da tega ne sme –, da bo mogoče imela srečo. Da bo mogoče našla nekaj več, *nekoga*, ki bo več.

Ne. Ne bo mislila na to.

Še posebej ne zdaj, ko je korakala v natanko takšen zakon, kakršnemu se je vedno želela izogniti. Zdaj ni več dvomila v očetovo trdno odločitev, da to sezono odda svojo najstarejšo hčer – Tommyju ali komu drugemu. V spomin si je na kratko priklicala neporočene moške iz visokih krogov, dovolj obupane, da bi se poročili z osemindvajsetletnico, ki ima za sabo razdrto zaroko. Niti eden se ji ni zdel podoben možu, za katerega bi se lahko ogrela.

Možu, ki bi ga lahko ljubila.

Tommy torej.

Postavila se je po robu mrazu, obraz je skrila v plašč in si potegnila kapuco nizko na čelo. Dobro vzgojene dame ne hodijo na sprehod sredi noči, to je vedela, toda ves Surrey je spal, do najbližjega soseda pa je bilo več milj, in bridek mraz se je lepo ujemal z njenim bridkim vznemirjenjem zaradi vsega, kar se je zgodilo čez dan.

Ni bilo pošteno, da jo je razdrta zaroka iz daljne preteklosti pripeljala do tako zahtevne sedanjosti. Penelopa je mislila, da bo London v osmih letih pozabil legendarno jesen 1823, namesto tega pa je zdaj trpela zaradi preteklosti. V plesnih dvoranaх se je še vedno šepetalo; v damskih salonih so pahljače še vedno prhutale kot kolibrijeva krila in prikrivale so tihe pogovore, od katerih je tu in tam ujela kak drobec, pridušene teorije o tem, kaj je storila, da je vojvoda izgubil zanimanje zanjo, ali zakaj se je tako visoko cenila, da ni sprejela drugih ponudb.

Seveda ni tako visoko cenila sebe.

Cenila je obljubo za nekaj več.

Cenila je ljubezen.

Ali pustolovščino.

Življenje, v katerem bo kaj več od moža, od katerega je naučeno pričakovala, da ji bo vdan, ne bo je pa ljubil, in enega ali dveh otrok, za katera si je vedno domišljala, da jo bosta ljubila, vendar je ne bosta zares poznala.

Je hotela preveč?

Očitno.

Stopila je po zasneženem bregu, na kratko se je ustavila na vrhu grebena in se zazrla proti črnini jezera spodaj, ki je označevalo rob Needhamove in Bournove zemlje ... oziroma *nekdanje* Bournove zemlje. In ko je stala tam ter strmela v temo in razmišljala o svoji prihodnosti, je jasno spoznala, kako malo si želi mirnega življenja v pastelnih barvah, četvork in mlačne limonade.

Hotela je več.

Beseda ji je kot žalosten šepet zavalovala v mislih.

Več.

Več, tako se je izkazalo, kot bi lahko dobila.

Več, kot bi kdajkoli smela sanjati.

S svojim življenjem je bila čisto zadovoljna. V resnici je bilo razkošno. Bila je sita in preskrbljena in od nje niso veliko zahtevali. Imela je družino, ki je bila večino časa znosna, in prijatelje, s katerimi je tu in tam lahko preživela popoldan. In če si je pošteno priznala, njeni dnevi zdaj niso bili tako zelo drugačni, kot bi bili, če bi se poročila s Tommyjem.

Zakaj jo je potem tako razžalostila misel na poroko z njim?

Navsezadnje je bil prijazen, velikodušen, premogel je nekaj humorja in topel nasmeh. Ni bil pretirano čeden, tako da bi zbujal pozornost, in ne pretirano pameten, da bi imel človek strah pred njim.

Vse to so bile primerne lastnosti.

Predstavljala si je, kako mu podaja roko in mu dovoli, da jo pospremi na ples, v gledališče, na večerjo. Predstavljala si je, da pleše z njim. Se mu smehlja. Predstavljala si je občutek njegove dlani v svoji.

Bila je ...

Bila je vlažna.

Nobenega razloga ni bilo za pomislek, da ima Tommy vlažne dlani, seveda, prav res, da ne, verjetno je imel tople in popolnoma suhe. Penelopa si je vseeno obrisala dlan v krilo. Kaj naj ne bi moške imeli močnih, čvrstih rok, še posebej v domišljiji?

Zakaj jih Tommy ni imel?

Bil je dober prijatelj. Prav nič prijazno ni bilo od nje, da si ga je zamišljala z vlažnimi rokami. Zaslužil si je kaj boljšega.

Globoko je vdihnila, uživala je, ko je mrzel zrak zarezal vanjo, zaprla je oči in spet poskusila ... na vse kriplje si je predstavljala, da je lady Thomas Alles.

Nasmehnila se je možu. Ljubeče.

Nasmehnil se ji je nazaj. »*Poskusiva, kaj praviš?*«

Odprla je oči.

Presneto.

Z muko se je spustila proti zaledenemu jezeru.

Poročila se bo s Tommyjem.

Za svoje dobro.

Za dobro svojih sester.

Vendar to sploh ni bilo videti dobro. Ne zares.

Kljub temu pa so bile dobro vzgojene najstarejše hčerke to dolžne izpolniti.

Dolžne so bile izpolniti, kar jim je bilo ukazano.

Celo, če tega sploh niso hotele.

Celo, če so hotele več.

In takrat je zagledala svetlobo v daljavi, pri skupini dreves na najbolj oddaljenem koncu jezera.

Ustavila se je in zamežikala v temo, ni se menila za oster veter na licih. Najbrž si je samo domišljala. Najbrž je bila luna, ki je odsevala v snegu.

Možnost je bila logična, če ne bi padajoči sneg zakrival pogleda na luno.

Svetloba je spet zamigljala in Penelopa je zajela sapo ter stopila korak nazaj, oči so se ji razširile, ko se je luč hitro premikala med drevesi.

Zamežikala je v temo in se, ne da bi se prestopila, nagnila

majčkeno naprej in uprla pogled tja, kjer je v gozdu migljala ble-da rumena svetloba, kot da bo zaradi tistih nekaj palcev bolje vi-dela izvir svetlobe.

»Nekdo je tam ...« je zašepetala, besede so se izgubile v mr-zli tišini.

Nekdo je bil tam.

Lahko bi bil sluga, a to je bilo malo verjetno. Needhamova služinčad ni imela razloga, da bi bila sredi noči ob jezeru, Fal-conwell pa so zadnji služabniki zapustili že pred leti. Ko so od-šli, so izpraznili notranjščino posestva in velikanska kamnita zgradba je ostala prazna in neljubljena. Že mnogo let nihče ni stopil v hišo.

Morala je nekaj ukreniti.

Lahko bi bilo karkoli. Ogenj. Nekdo, ki je nezakonito vsto-pil na posest. *Duh.*

No, slednji verjetno ne.

Bilo pa je kar verjetno, da je bil nezakoniti obiskovalec – sko-rajšnji vsiljivec – pripravljen, da se polasti Falconwella. Če je bilo tako, je nekdo moral nekaj storiti. Navsezadnje vsiljivcem ne bi smeli kar dovoliti, da se naselijo na posestvu markiza Bourn.

Če možakar ni sam zavaroval svoje posesti, je naloga očitno pripadla Penelopi. V tem trenutku je imela pri Falconwellu enakovreden delež. Če bi dvorec zajeli pirati ali razbojniki, bi to gotovo vplivalo na vrednost njene dote, kaj morda ne bi?

Pa ne da bi bila navdušena nad možnostjo, da izkoristi svojo doto.

A šlo je za načelnost.

Svetloba je spet zamigljala.

Ni bilo videti, da je tam veliko razbojnikov, razen če so prišli slabo opremljeni in z lučjo.

Kljub temu je bilo, če si dobro premislil, nenavadno, da bi se pirati ali razbojniki spravili nad Falconwell, saj je bil ocean precej daleč stran.

Vseeno.

Nekdo je bil tam.

Ostajalo je vprašanje, kdo.

In *zakaj*.

O oni stvari pa je bila Penelopa prepričana. Dobro vzgojene najstarejše hčerke sredi noči ne oprezajo za nenavadnimi lučmi.

To bi bilo gotovo preveč pustolovsko.

Bilo bi *več*.

In prav zato se je odločila.

Rekla je, da bi rada več in več je dobila.

Vesolje res deluje na neverjetne načine.

Globoko je vdihnila, se zravnila in stopila naprej, vznemirjenje jo je gnalo proti večji skupini bodik na robu jezera, še preden se je zavedela norosti svojega dejanja.

Bila je zunaj.

Sredi noči.

V bridkem mrazu.

Namenjena proti neznanemu številu malopridnih, sumljivih bitij.

In nikomur ni povedala, kje je.

Nenadoma se ji poroka s Tommyjem ni več zdela tako slaba.

Ne zdaj, ko je bilo zelo verjetno, da jo bodo umorili kopenski pirati.

Zaslišala je škrtanje snega v bližini in se naglo ustavila, visoko je dvignila svetilko in strmela v temo za bodikami, v smer, od koder je prej prihajala svetloba.

Zdaj ni videla ničesar.

Ničesar, razen padajočega snega in sence, ki bi čisto lahko bila medved s steklino.

»Kakšna neumnost,« si je zašepetala in zvok lastnega glasu jo je potolažil. »V Surreyju ni medvedov.«

A ni bila čisto prepričana, zato se ni obotavljala, da bi odkrila, ali je bila temna senca v resnici medved. Doma jo je čakalo veliko stvari. Najprej bo sprejela Tommyjevo snubitev.

In nekaj dragocenega časa posvetila šivanki.

Le da se je med drevesi, ravno tisti trenutek, ko je hotela prenehati z zasledovanjem in se vrniti, pojavil moški s svetilko v roki.

Zbeži!

Beseda je odmevala skozi noč, kot bi jo nekdo zakričal v noč, toda njeni udje so bili nesposobni slediti ukazu. Namesto tega je počepnila, skrila se je za grmovjem in divje upala, da je moški ne bo videl. Ko je zaslišala njegove korake v bližnjem snegu, se je splazila vzdolž žive meje proti jezeru, pripravila se je na divji tek v nasprotno smer, a je pohodila rob svojega plašča, se prekopnicila in pristala v grmu bodike.

Ki je bil precej bodeč.

»Uf!« Stegnila je roko, da se ne bi zapletla v hudobno rastlino, pa jo je zbodla neubogljiva veja. Ugriznila se je v ustnico in otrpnila, ko so se koraki ustavili.

Zadržala je dih.

Mogoče je ni videl. Navsezadnje je bilo zelo temno.

Ko vsaj ne bi nosila svetilke.

Potisnila je luč v grmovje.

Nič ni pomagalo, ker je bila skoraj nemudoma preplavljena z drugačne vrste lučjo.

Njegovo lučjo.

Stopil je korak proti njej.

Zrinila se je globlje v grmovje, ostro listje ji je bilo ljubše od njegove zasenčene gmote. »Halo.«

Ustavil se je, a ni odgovoril, in tako sta dolgo vztrajala v neznojni tišini. Penelopi je srce razbijalo v prsih, edini delček nje, ki se je očitno spominjal, kako se premika. Ko ni mogla več niti za hip prenašati tišine, je spregovorila iz svojega negotovega položaja sredi bodike, poskušala je s čim bolj odločnim glasom. »Stopili ste na tujo posest.«

»Kaj res?« Za pirata je imel zelo prijeten glas. Privalil se mu je globoko iz prsi in jo spomnil na topel vinjak in gosji puh. Ob pomisleku je zmajala z glavo, očitno se je mraz poigral z njeno pametjo.

»Ja. Ste. Hiša v daljavi je дворец Falconwell. Last markiza Bournu.«

Kratek premor. »Osupljivo,« je rekel pirat in jasno je občutila, da ni niti malo osupel.

Skušala se je dostojanstveno spraviti pokonci. Dvakrat ji ni uspelo. Ob tretjem poskusu je otresla krila in rekla: »Zares je *precej* osupljivo. In zagotavljam vam, da bo markiz zelo nezadovoljen, ko bo izvedel, da ste ...« pomahala je z roko v mufu, »na njegovi zemlji ... počeli ... karkoli že počnete.«

»A da bo?« Pirat je bil videti ravnodušen, svetilko je spustil nižje in zasenčil svojo zgornjo polovico. Še naprej se je bližal.

»Zares.« Penelopa je poravnala ramena. »In dala vam bom nasvet, vreden treh penijev: z njim se ni dobro šaliti.«

»Zveni, kot da bi si bili z markizom zelo blizu.«

Dvignila je svetilko in se začela odmikati. »O, ja. Sva si. Precej blizu. Pravzaprav zelo blizu.«

To ni bila ravno laž. Ko je še nosil kratke hlače, sta si bila zelo blizu.

»Mislim, da si nista,« je rekel, njegov glas je bil globok in grozeč. »Pravzaprav mislim, da markiza sploh ni v bližini. Mislim, da nikogar ni v bližini.«

Ustavila se je zaradi grožnje v njegovih besedah, kot jelen, ki že vnaprej okleva ob repetiranju puške, in preudarjala svoje možnosti.

»Jaz na vašem mestu ne bi stekel,« je nadaljeval, bral ji je misli. »Tema je in močno sneži. Ne boste prišli daleč, ne da bi ...«

Utihsnil je, a poznala je konec stavka.

Ne da bi jo ujel in umoril.

Zaprta je oči.

Ko si je govorila, da bi rada več, to gotovo ni bilo tisto, za kar je prosila. Umrla bo tukaj. V snegu. In ne bodo je našli do pomladi.

Če seveda njenega trupla ne bodo odvedli lačni volkovi.

Morala je nekaj storiti.

Odprla je oči in ga zagledala veliko veliko bližje.

»Ti tam ... Niti koraka več! Jaz ...« mahala je in iskala primerno grožnjo. »Oborožena sem!«

Ni ga omajala. »Me mislite zadušiti z mufom?«

»Vi, gospod, niste kavalir.«

»Ah. Končno nekaj, kar drži.«

Stopila je še korak nazaj. »Domov grem.«

»Mislim, da ne, Penelopa.«

Ob zvoku njenega imena se ji je srce ustavilo in potem spet začelo biti; tako močno ji je udarjalo v prsih, da je bila prepričana, da ga bo ta ... ta ... lopov slišal. »Kako poznate moje ime?«

»Veliko stvari vem.«

»Kdo ste?« Dvignila je svetilko, kot da bi lahko z njo odgnala nevarnost, in stopil je v krog svetlobe.

Ni bil podoben piratu.

Videti je bil ... *domače*.

Nekaj je bilo v čednih kotih in temnih, nevarnih sencah, v udrtinah njegovih lic, ravni črti ustnic, ostri liniji čeljusti – ki je potrebovala britje.

Ja, nekaj je bilo – nekaj se ji je rahlo dozdevalo.

Nosil je črtasto pokrivalo, posuto s snegom, njegov rob mu je skril oči v temo. Oči so ji manjkale.

Nikoli ne bo vedela, zakaj se je tako odzvala – mogoče zaradi želje, da bi odkrila identiteto moškega, ki bo končal njene dni –, a ni se mogla premagati, da ne bi segla navzgor, mu potisnila kapo z obraza in razkrila njegove oči.

Šele pozneje se je domislila, da je ni skušal ustaviti.

Njegove oči so bile zelenkasto rjave, bile so mozaik rjavih, zelenih in sivih tonov, obkrožen z dolgimi, temnimi trepalnicami, popikanimi s snegom. Prepoznala bi jih kjerkoli, čeprav so bile zdaj veliko resnejše kot kdajkoli prej.

Bila je pretresena, potem pa jo je zajel val sreče.

Ni bil pirat.

»Michael?« Otrpnil je ob zvoku svojega imena, a si ni vzela časa, da bi se vprašala, zakaj.

Položila je dlan na njegovo mrzlo lice – čemur se je kasneje čudila – in se zasmejala, zvok je zadušil padajoči sneg. »Ti si, kajneda?«

Potegnil ji je roko z obraza. Ni nosil rokavic, a njegova dlan je bila vseeno tako *topla*.

In sploh ni bila vlažna.

Preden mu je lahko preprečila, jo je potegnil k sebi, ji potisnil kapuco z glave in jo odkril snegu in svetlobi. Kratek čas je njegov pogled romal po njenem obrazu in sploh se ni počutila neprijetno.

»Zrasla si.«

Ni si mogla pomagati. Spet se je zasmejala. »Res si ti! Ti zverina! Prestrašil si me! Pretvarjal si se, da ne veš ... Kje si ...? Kdaj si ...?« Zmajala je z glavo, nasmešek ji je napel lica. »Ne vem, kje naj začnem!«

Nasmehnila se mu je, ga požirala z očmi. Zadnjič, ko ga je videla, je bil malenkost večji od nje, štorast deček s predolgimi rokami in nogami. Nič več ni bil tak. Ta Michael je bil moški, visok in vitek.

In zelo zelo čeden.

Še vedno ni zares verjela, da je on. »Michael!«

Strmo jo je pogledal in prestrelilo jo je od užitka, kot bi bil pogled telesni dotik, pogrel jo je – ujel jo je nepripravljeno. Rob pokrivala je spet skrival njegove oči in njegov molk je zapolnila z besedami. »Kaj delaš tukaj?«

Njegove ustnice so ostale v ravni črti. Sledil je dolg premolk, med katerim jo je použivala njegova vročina. Sreča, da ga vidi. Vseeno je bilo, da je bilo pozno in temno in on ni bil videti niti približno tako srečen, da vidi njo.

»Zakaj sredi noči postopaš po popolni samoti?«

Ja, izognil se je vprašanju, toda Penelopi ni bilo mar. »To ni popolna samota. Samo slabe pol milje sva od najinih domov.«

»Lahko bi te napadel cestni razbojnik ali tat ali ugrabitelj ali ...«

»Pirat. Ali medved. Na vse možnosti sem že pomislila.«

Michael, ki ga je nekoč poznala, bi se nasmehnil. Ta se ni. »V Surreyju ni medvedov.«

»Tudi pirati bi bili dokajšnje presenečenje, se ti ne zdi?«

Nobenega odgovora.

Skušala je prebuditi starega Michaela. Ga zmamiti na plan.

»Michael, namesto za pirata ali medveda bi se kadarkoli odločila za starega prijatelja.«

Prestopal se je po snegu. Ko je spregovoril, je bil njegov glas jeklen. »Bourne.«

»Kaj praviš?«

»Reci mi Bourne.«

Preplavila sta jo ogorčenje in zadrega. Ja, bil je markiz, toda nikoli si ni predstavljala, da bo tako neomajen glede svojega naziva ... navsezadnje sta bila prijatelja iz otroštva. Odkašljala se je. »Seveda, lord Bourne.«

»Ne lord. Samo Bourne.«

Zmedeno je pogoltnila. »Bourne?«

Naglo, komaj opazno, ji je pokimal. »Še enkrat te vprašam: Zakaj si tukaj?«

Ni pomislila, da bi vprašanje preslišala. »Zagledala sem tvojo svetilko; prišla sem raziskovat.«

»Prišla si sredi noči, da raziščeš čudno svetlobo v gozdu okrog hiše, ki je bila šestnajst let nenaseljena.«

»Nenaseljena je bila samo devet let.«

Premolknil je. »Ne spomnim se te tako nadležne.«

»Potem se me ne spomniš dobro. Bila sem zelo nadležen otrok.«

»Nisi. Bila si zelo resna.«

Nasmehnila se je. »Torej se spomniš. Vedno si me skušal spraviti v smeh. Samo uslugo ti vračam. Ali deluje?«

»Ne.«

Visoko je dvignila svetilko in pustil ji je, da ga je osvobodila senc, osvetlila mu je obraz s toplo, zlato svetlobo. Čudovito se je staral, imel je dolge ude in oglat obraz. Penelopa si je vedno predstavljala, da bo čeden, a zdaj je bil več kot čeden ... skoraj lep.

Če ne bi bilo teme, ki je ostajala kljub žaru svetilke – če ne bi bilo nekaj nevarnega v obliki njegove čeljusti, v napetosti njegovega čela, v očeh, ki kakor da so pozabile veselje, v ustnicah, ki kakor da so pozabile na smeh.

Kot otrok je imel jamico, ki se je pogosto prikazala in je bila skoraj vedno znanilka dogodivščine. Ogledala si je njegovo levo lice, iskala je izdajalsko vdolbinico. Ni je našla.

Naj se je še tako trudila, v tem novem, trdem obrazu ni našla dečka, ki ga je nekoč poznala. Samo oči so potrjevale, da je to on.

»Kako žalostno,« si je zašepetala.

Slišal jo je. »Kaj praviš?«

Zmajala je z glavo, srečala se je z njegovim pogledom, ki ji je bil edini domač. »Izginil je.«

»Kdo?«

»Moj prijatelj.«

Ni si mislila, da je to mogoče, toda poteze so mu še bolj otrdele, v temi so postale bolj toge, nevarnejše. Za bežen trenutek je pomislila, da je mogoče prestopila mejo. Miroval je, gledal jo je s temnim pogledom, za katerega se je zdelo, da vidi vse.

Vse v njej je kričalo, naj odide. Brž. In naj se nikoli ne vrne. Pa je vseeno ostala. »Kako dolgo boš v Surreyju?« Ni ji odgovoril. Stopila je korak proti njemu, vedela je, da ne bi smela. »Hiša je prazna.«

Ni se zmenil zanjo.

Še je pritiskala. »Kje spiš?«

Hudobno črno čelo se je dvignilo. »Zakaj? Me vabiš v svojo posteljo?«

Grobe besede so jo zbolele. Okamnena je, kot bi jo kdo udaril. Trenutek je počakala, gotovo se bo opravičil.

Tišina.

»Spremenil si se.«

»Mogoče bi se morala tega spomniti naslednjič, ko se boš odločila za polnočno pustolovščino.«

Prav nič ni bil podoben Michaelu, ki ga je nekoč poznala.

Obrnila se je na peti in se namenila v črnino, proti kraju, kjer je stal dvorec Needham. Naredila je samo nekaj korakov, preden je pogledala k njemu. Ni se premaknil.

»Res sem se te razveselila.« Obrnila se je in zakorakala stran, nazaj proti domu, mraz ji je lezel v kosti in preden je odšla, se je zasukala, ni se mogla upreti končni zbadljivki. Takšni, ki bi ga rani, kot je on rani njo. »In Michael ...«

Ni videla njegovih oči, a jasno se je zavedala, da jo gleda. Da jo posluša.

»Na moji zemlji si.«

Besede je obžalovala takoj, ko jih je izrekla – zaradi razočaranja in jeze, zabeljene z draženjem, ki bi se bolj podala porednemu otroku kot ženski pri osemindvajsetih.

Obžalovala jih je še bolj, ko je planil proti njej kot volk iz teme. »Na tvoji zemlji?«

Besede so bile temne in preteče. Takoj je odstopila. »J-ja.« Nikoli ne bi smela zapustiti hiše.

»Ti in tvoj oče mislita, da ti bosta z mojo zemljo ujela moža?«
Vedel je.

Ni se zmenila za zbodljaj žalosti, ki ga je prineslo spoznanje, da je bil tam zaradi Falconwella. *In ne zaradi nje.*

Vedno bolj se ji je bližal in Penelopi je sapa zastala v grlu, ko se je umikala pred njim, skušala je držati ritem z njegovimi koraki. Ni ji uspelo. Stresla je z glavo. Morala bi zanikati besede. Ga na hitro potolažiti. Pomiriti to mogočno zver, ki jo je zalezovala skozi sneg.

Pa jih ni.

Bila je preveč jezna. »Ni tvoja. Izgubil si jo. Jaz pa sem že ujela moža.« Ni mu bilo treba vedeti, da ponudbe ni sprejela.

Premolknil je. »Si poročena?«

Zmajala je z glavo in se hitro oddaljevala, skušala je povečati razdaljo med njima, medtem ko je vanj metala besede. »Ne, toda bova ... v kratkem. In zelo srečno bova živela tukaj, na *najini* zemlji.«

Kaj je bilo narobe z njo? Besede je izrekla hitro in silovito in ni jih mogla vzeti nazaj.

Spet se je pomaknil naprej, tokrat popolnoma osredotočen. »Vsak moški v Londonu si želi Falconwell, če ne zaradi zemlje, pa zato, da bi me držal v šahu.«

Če bi se premikala še malo hitreje, bi se zvrnila v sneg, ampak vredno je bilo poskusiti, kajti nenadoma jo je popadel strah, kaj bi se zgodilo, če bi jo ujel.

Spotaknila se je ob skrito drevesno korenino, s slabotnim krikom je razširila roke in v nerodnem poskusu, da se ne bi zvrnila nazaj, spustila svetilko.

Prehitel jo je, z velikimi, močnimi rokami je objel njene, ujel jo je in dvignil, jo s hrptom pritisnil ob mogočen hrast ...

***Bistroumno, seksi in
nadvse romantično branje.***

Julia Quinn, avtorica romantičnih uspešnic

***Romani Sarah MacLean imajo vse,
kar imajo najboljši romantični
zgodovinski romani!***

Sophie Jordan, avtorica romantičnih uspešnic

***Oooooooo! Čudovita knjiga....
Pisateljica nikoli ne razočara.***

Lady Ella, www.klubromantic.com

***Prebrano na en mah, kar nisem je
mogla odložiti ...***

Neja, www.klubromantic.com

Sarah MacLean

Serija zgodovinskih romanc
priljubljene ameriške pisateljice se
dogaja v 30. letih 19. stoletja
v Angliji.

V seriji bodo izšli še:

***Dober grof zasluži ljubezen, Vojvoda se vrača,
Ne sodi dame po obleki.***

Svet knjige

Branje nas povezuje